

בלבבי

עומק ענין

מאכלי

חלב

בשבועות

יניקה מלבנינות העליונה,
תורה של מקום שאין בו חטא

בלבבי משכן אבנה

השיעורים של הרב זמינים ב"קול הלשון"

073.295.1245 | ישראל | 718.521.5231 USA

כפשוטו של דברים ממש, זהו הקאה של החלב גשמי ויניקה של חלב רוחני. זה פשוטו של דברים. אמת. אבל נתבונן יותר להבין את החילוק בעצם המהות של יניקה של דבר גשמי ליניקה של דבר רוחני, ולפי"ז זה, להבין שלא רק שהחלב שהוא מקיא הוא חלב גשמי ושהוא יונק חלב רוחני של תורה, אלא כל צורת היניקה של גשמי וצורת היניקה של רוחני - שתי פנים הם, ושונים זה מזה בתכלית.

שתי נורות של יניקה - מפרק חלב ממקומו, וזירוף הולד לאמו

גדרי יונק בדברי תורה, סוגיא בשבת היא. יונק, יניקה [מעשה יניקה] בשבת, הוא בכלל מלאכת מפרק (רש"י שבת צה.), ויש בו דין של דש. המעשה יניקה הוא בגדרי מפרק, מפרק החלב ממקומו.

בדקות, יש שתי צדדים איך אוכלים החלב שמגיע מהדדים.

יש חליבה, שחולבין אותו בכלי או לקרקע, ואז שותין החלב. צורת השתייה של חלב מפרק, יונקים, חולבין אותו לכלי או לקרקע. זה אופן אחד של הוצאת חלב מדדי בבהמה - חולב, חליבה, שהוא בגדר מפרק, שמוציא החלב ממקומו לתוך כלי או לקרקע ואז השותה מקבל חיות ממנו.

האופן השני של הוצאת החלב הוא באופן של יונק משדי אמו. זהו אופן העליון יותר של יניקה. תינוק מלשון יונק, יונק מעצם המקור, משם מקבל החיות באופן ישר, לא באופן נבדל, לא באופן של הפרדה, אלא באופן של צירוף.

אלו הם שני הגדרות - גדר של חולב, וגדר של יונק. חולב הוא באופן שהדבר נפרד ממקורו, ולעומת זאת יונק, זה צירוף של מקור היניקה,

מנהג לאכול מאכלי חלב בשבועות - נמשלה התורה לחלב

נעסוק בעזר ה' קצת בענינו של יום, זמן מתן תורה.

מנהג ישראל שהובא בשולחן ערוך לאכול בחג השבועות מאכלי חלב. כמה וכמה טעמים נאמרו בזה בפוסקים, ואחד הטעמים שהפוסקים מביאים, שהתורה נמשלה לחלב, "דבש וחלב תחת לשונך", ובלשונות חז"ל מצינו כמה וכמה פנים של המשל של תורה לחלב.

"אין התורה מתקיימת אלא צמי שמקיא חלב" שינק משדי אמו

בגמ' ערובין (ד.) "דדיה יריון בכל עת, מה דד זה כל זמן שמשמש בו התינוק מוצא בו חלב בכל עת, אף דברי תורה כן". הרי שהתורה נמשלה לחלב, של יניקה, יונק משדי אמו.

והיפוך מכך אומרת הגמ' בברכות (30.) "כי מיץ מחלב יאכל חימה, אין התורה מתקיימת אלא במי שמקיא חלב שינק משדי אמו".

הרי יש כאן דיבור והיפוכו. מחז, התורה נמשלה ליניקה, "דדיה יריון בכל עת, מה דד זה כל זמן שמשמש בו התינוק מוצא בו חלב בכל עת, אף דברי תורה כן", הרי שהתורה נמשלה ליניקה של תינוק שיונק משדי אמו. אבל בכדי לקבל תורה, שהיא בבחינת תינוק היונק משדי אמו, צריך להפקיע את היניקה הגשמית, להקיא את החלב שינק משדי אמו הגשמית.

דבר והיפוכו שנצרך להשגת התורה - צריך להקיא כביכול את אותו חלב, ועי"כ הוא נעשה כלי ליניקה שיונק את הדברי תורה, שהיא בבחינה של "דדיה יריון בכל עת".

בכל פעם טעם חדש. כמו שנאמר בגמ' יומא (עד.) גבי אכילת המן שהיה בו כמה וכמה טעמים.

זהו הגדרת שתיית "חלב" של הדברי תורה, שיש בו כמה טעמים.

חלב של יניקה מגיע ממקום הלז שהוא מקור הצינה

בגמ' ברכות (:) מבואר, שהתינוק יונק ממקום בינה, הלב, ממקום "לבה, שבה הלב מבין", מקום השדיים. ובגמ' מבואר שזהו מעלת התינוק שאינו יונק ממקום ערוה. לעומת זאת, אומרים חז"ל במדרש שאינו דומה יניקה של בהמה ליניקה של אדם. ביניקת בהמה, יש יניקה ממקום בושת, מקום הערוה, משא"כ ביניקת אדם, היניקה ממקום הלב, מקום הבינה, שלא במקום בושתה. ביניקת בהמה, זהו יניקה באופן שאינו מצטרף, בושת, כמו בושא שמסלק הדם מהפנים, באופן שהיונק לא מצטרף לאמו, והוא יונק אבל מובדל מאמו. לעומת זאת, ביניקת אדם, היונק מצטרף לאמו, זהו יונק ממקום בינה, ממקום הצטרפות של וולד לאמו, "ויבן את הצלע ויביאה אל האדם", בינה יתירה ניתנה לאשה - בנין, דבר מצטרף.

א"כ העומק של "דברי תורה מתקיימים רק במי שמקיא חלב אמו", זהו להקיא יניקה שמגיע ממקום הבושת, יניקה של בהמה, ולינוק ממקום בינה. ועל זה נאמר נמשלה התורה לדד, לחלב.

שורש היניקה נכנסת ישראל חלל שרה חמנו ליחמק

בשורשי הדברים, איפה מצינו יניקה בפעם ראשונה בכנסת ישראל?

אברהם לא ינק מישראל. הראשון בכלל ישראל

של אמו, אל היונק. שתי פנים בחלב - חולב, שהוא אופן התחתון, ויונק, שהוא אופן העליון.

ההבדל ברור מאד. בחולב, זהו חלב, אותיות "חבל", מלשון "חבלה". בגמ' כתובות מבואר, סתם מניקות יש להן דין של חולה. לא רק מדין יולדת, אלא מדין מינקת, כי החלב מגיע באופן של חבלה. זה אופן של מפרק החלב אמו. מצד כך, תינוק יונק אמו באופן שיוצר חבלה אצל אמו. משא"כ כאשר יונק באופן של צירוף, חיבור. גבי דוד, אומרת הגמ' שהיה יונק מאמו ומסתכל בה ואומר שירה. כלומר, זהו יניקה של צירוף התינוק לאמו. עולל שיונק אמו, זהו "כגמול עלי אמו", ואין לך צירוף גדול מזה.

א"כ יש ב' פנים בחלב. יש חלב דגשמי, והוא חלב של חבלה, של שדיים, מלשון שד, שודד. על אותו חלב, אומרים חז"ל שצריך להקיא. ויש חלב רוחני הוא חלב של צירוף. "כגמול עלי אמו", יניקה דתורה, יניקה באופן של צירוף, חיבור. "מה דד זה", לא מלשון שד, מלשון דד, "אלדד ומידד מתנבאים במחנה", מקום שמשם יונקים הנביאים, לשון של צירוף. יניקה גשמית מגיע באופן חלב מלשון חבלה, שדים מלשון שדודה. יניקה רוחנית מגיע כשיש תפיסה שהיניקה הוא ממקום של צירוף, אופן של חיבור, באופן של כגמול עלי אמו.

א"כ כשחז"ל אומרים שצריך להקיא חלב אמו, מלבד פשוטו של דברים שמדובר כאן על הקאת החלב הגשמית, מדובר כאן על הקאת עצם התפיסה של יניקה שהוא באופן של חבלה והיא לא באה באופן של התקשרות. לעומת זאת, "דברי תורה נמשלו לדד זה", שכל פעם שהתינוק ממשמש בו מוצא בו טעם, אף דברי תורה כן, כל זמן שמשמש בו שמוצא בו טעם בכל עת, היינו יניקה של צירוף, שמוצא בו

לכל אומות העולם (וכמו שאברהם נקרא אב המון גוים), אבל באופן של יונק, של צירוף, ולא באופן של חבלה. על כן שורש היניקה לכולם בא משרה. לכן כל מי שינק משרה היה מגייר, כיון שהכל מצורף אליה ע"י היניקה ממנה. זה השורש בכנס"י למהלך שנקראת יניקה.

"פרה רוצה להניק" - צחינת יניקה

נחזק יותר בהבנת החילוק בין יונק לחולב-חבלה, ולפי"ז להבין איך מתן תורה הוא בבחינת יונק.

בגמ' מבואר, "יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק". החטא העגל מגלה "עגל רוצה לינוק", ומתן תורה מגלה מה שה"פרה רוצה להניק", סוד היניקה - סוד החלב דמתן תורה.

זה ההבדל בין תיקון לקלקול. העגל, צד הקלקול, רוצה רק לקבל, לינוק. הכח המקבל הוא שורש כל הקלקולים, כל חד הרוצה לקבל עושה זאת רק לגרמיה. הצד התיקון אמנם רוצה רק לתת, להניק. כח הנותן הוא השורש לכל בנין העולם כולו, "עולם חסד יבנה". זה פשוטו של דברים ממש. עגל, תפיסת מקבל, הוא סוד חורבן העולמות, לעומת כך מתן תורה, תפיסת נותן, הוא סוד בנין העולמות. זה רק ההבנה פשוטה.

אבל להבין יותר ברור, אלו הם שני תפיסות. העגל רוצה לינוק, זהו סוד חיותו. הפרה רוצה להניק, זה לא רק בכמות, אלא רוצה התקשרות בהנקה.

משה רבינו היה יונק רק מעברי ולא ממצרי, דלא כמו שאר תינוקות. לתינוק אין נפקא מינא ממי הוא יונק, כמו שהעגל רוצה לינוק מכל

שינק מישראל, היה יצחק. מובא בטור, שחג השבועות כנגד יצחק, כלומר שזהו כנגד היניקה של יצחק. ולא רק שיצחק היה הראשון לינוק מישראל, אלא זה מתחיל משרה, שהיתה מינקת ליצחק בנה. שרה היתה מצחק, "כל השומע יצחק ליי", זה היה חידוש בעצם הלידה של יצחק, שרה מצחק מדדיה ואמרה מי יונק מדדים אלו. זה לא רק היה נס פרטי שזקינה יכולה להניק, אלא בלידת יצחק מתגלה יונק לא מהדדים שצריך להקיא, אלא יניקה ממקום הבינה, ויניקה זה יכולה אף בעת זקנותה. שרה מניקה אותו א"כ מכח המדרגה של "נמשלה דברי תורה לדד זה".

בתנחומא מבואר שכל תינוק שינק משרה, היה מגייר. לא רק שזה היה השפעה על נפש היונק משרה, אלא כל קומת גרות מתחלת ממקום יניקה באופן של דברי תורה נמשלה לדד זה, נביעה חדשה של יניקה ששרה היתה מינקת להרבה ולדים. ביניקה של "יונק", יש צירוף של יונק למינקת, משא"כ ביניקה של חבלה, אין היונק מצטרף למקורו. אצל שרה מתגלה תיקון ליניקה. בכל מינקת אין כ"כ חלב, ותלוי כמה שהיה ילדה. אבל בשרה שהניקה בנים, זה היה מניקה לכולם כמו שאומרים חז"ל, לא יניקה של חולב לבנה בלבד, אלא לכולם, מה שבדרך כלל אי אפשר.

כל יולדת נקרא חיה, מלשון "חיה", וחיה היא מלשון "חויא", מילה ארמית של "נחש", שהוא גורם מיתה לעולם ומזכיר את העוון של אדם וחיה. זהו עומק הדבר שכל יולדת הוא בחזקת סכנה של מות. יונק וחולב, הראשי תיבות שלהם הם אותיות "חי", כלומר חיה היתה צריכה להיות ה"אם כל חי", המינקת של כל חי, אבל בחטאה גרם מיתה לעולם, חבלה לעולם. התיקון לכך היה ע"י שרה אמנו. שרה היא מינקת לכולם,

שלוש מדרגות של יניקה

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה", יש בחינת "אלדד" שהיא אופן העליון של יניקה (לעומת אופן התחתון של יניקה שהוא בבחינת "חבלה" כמו שהוזכר לעיל), ויש בחינה עליונה אף מזה, שהוא בבחינת "מידד", שהוא לשון דד. הלשון "אלדד" הוא מלשון "א-ל דד", כלומר החסד ושפע שבא מה'. זהו יניקה באופן אחד. ויש "מידד", כלומר שבא מהדד [ונסביר בעזיהי"ת].

הסברנו עד עכשיו שני מהלכים ביניקה. יניקה תחתונה הוא יניקה ממקום בושט [חלב בבחינת חבלה], ויניקה עליונה שהיא ממקום בינה [חלב בבחינת לב]. זה היה תמצית הדברים ממש.

בדקות, יניקה עליונה יש בו ב' פנים. ביניקה עליונה, יש יניקה מצד מה שיש רצון להיטיב, שהוא בחינת "אלדד", אל-דד, חסד והשפעה מה'. ויש יניקה של "מדד", שהיניקה היא כלי לגלות נקודת הפנימית של הלב נ'.

הזכרנו זאת לעיל, ועכשיו אנחנו מחדדים את ההגדרות. אלדד ומידד הוא מלשון דד. אל-דד הוא מצד התפיסה להיטיב, השפעה, חסד, "פרה רוצה להניק". ומידד הוא התפיסה עליונה יותר - של גילוי לב הנ', ליתן עומק הלב להולד.

מתן תורה - גילוי התפיסה העליונה של יניקה

בכנס"י היה זמן אחד שכולם היו נביאים, וזאת היה בזמן מתן תורה. "אחת דבר אלוקים", זה היה בזמן מתן תורה, שכל ישראל היו במדרגת נביאים, שבו נאמר "אתה הראת לדעת" לכולם.

זה היה תפיסה עליונה של יניקה. "נ' שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חוץ מאחת". כלומר, משה זכה למ"ט מצד מדרגתו,

מקום. אבל "פרה רוצה להניק" את בנה - כמו "אל הנער הזה התפללתי", להניק את בנה. העגל רוצה לינוק חלב, הפרה רוצה ליתן חיות אל ולד.

חלב - ח' לז - גילוי שער הנו"ן ציוס מתן תורה

לעיל הוזכר שיש חלב בבחינת חבלה, אבל מצד תפיסה עליונה, כל חלב הוא בבחינת לב.

חלב מגיע ממקום הלב שהוא בינה, שער הנ' של בינה, חלב יש בו גילוי של שער הנ'. חלב אותיות לב ח', לב נ', שמונה פעמים לב, שבת הוא יום שביעי, וספירת העומר הוא לשבעה שבועות עד יום החמישים, שהוא שער הנ' [בחינת שמונה שבא אחר השבע].

החבלה בחלב שיש לתינוק מאמו הוא כשאין התקשרות של האם לולד - אין לך חבלה גדולה מזו אם אין שייכות של הולד להאם. אבל כשיש יניקה באופן של "פרה רוצה להניק בנה", זהו יניקה של התקשרות, שהאם יתן לבנה את לבה, ממקום לבה שהוא בינה. מקום השער הנ' שנמצא בלב, מקום בנינה, בה ה"לב מבין". זה מה שרוצה להניק לבנה.

לב נ' [גילוי שער הנ' בלב], שהוא לב ח', "חלב", מתן תורה, זה היינו הך. יום החמישים, מאותו עומק של יום החמישים, מאותו עומק יש מנהג בישראל לאכול מאכלי חלב ביום שבועות זמן מתן תורה. יונקים מהמקום של שער הנ' של הבינה, נ' שערי בינה נבראו בעולם כמו שאומרת הגמ' במס' ר"ה, וכשמגיעים ליום החמישים מגיעים לשער הנ', שם יונקים את ה"חלב". זה מקום היניקה שממנה אנו אוכלים, בזמן חג מתן תורה.

כל שפע מזון בעולם, ובדקות זה נאמר על כל יניקה בעולם, אבל אצל תינוק שיונק מאמו, אז רואים בו שאין בו את הקללה של בזעת אפיך. זה גילוי של הלבנינות עליונה, שאין בו חטא. יש קללה מתולדת החטא, אבל עדיין נשאר הגילוי הראשון, מעין המדריגה של אדם הראשון קודם החטא, שכל תינוק שנולד, יש לו אמו מינקת לכל כ"ד חודש מעת לידתו כמו שאומרת הגמ', שמה נאמר את היסוד הזה. זהו גילוי שהוא למעלה מקומת החטא. זה הלבנינות העליונה.

זה עומק הגילוי במתן תורה. אומרים חז"ל על שעת מתן תורה שאז "חרות על הלוחות - חרות מיצר הרע, חרות ממלאך המות". ואומרים חז"ל "פסקה זוהמתן", שנפסק החטא הראשון. מה קרה אז כשנפסק החטא הראשון? נפסק תולדת החטא, של הקללה של בזעת אפיך תאכל לחם. אז כל שפע המזון מגיע באופן של יניקה, באופן של מינקת, ולא רק באופן של כ"ד חודש של מינקת, אלא שפע של מינקת לכל החיים.

חלב נשנועות - יניקה ממקום שאין צו חטא

זה עומק התפיסה של החלב שאוכלים ביום מתן תורה. מתן תורה מגלה, שכל השפע מגיע באופן של אותו לבנינות עליונה, מקום שאין בו חטא, כמו שמצינו אצל כל יולדת, בכל תינוק היונק מאמו, "כגמול עלי אמו". זה גילוי על כל תפיסת המזון.

"לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן", ואומרת הגמ' (יומא) מה דד זה בכל פעם שהתינוק ממשמש בו מוצא בו כמה טעמים, אף המן, בכל פעם שאוכלים אותו מוצאים בו טעם חדש. זה גילוי של שפע המזון שמתגלה ביום מתן תורה, שמגיע מנקודה של קודם החטא, והגילוי הזה

ולא זכה לשער הנ'. ביום החמישים שער הנ', משה זכה לשער הנ', וכמו שמשנה זכה לשער הנ', כמו כן כולם זכו לשער הנ', במתנה. מ"ט שערי בינה משה השיג, אמנם שער הנ' לא השיג אלא היה מתנה למשה, וכן היה מתנה לכולם [אחרי שמשנה השיג שער הנ']. שער הנ' נקרא "מתנת חנם". מתנת חנם הוא בעומק סוד יום החמישים, שבו היו כל ישראל נביאים.

גוון לזן של החלב מורה על לבנינות העליונה שהיא קוד ההשמות

בלשון אחר והיינו הך, חלב הוא בגוון לבן. חז"ל אומרים על שעת מתן תורה שהקב"ה נגלה להם כמו "זקן מלא רחמים", זקן הוא כולו לבנונית עליונה, יש בו לבנינות מראשו עד זקנו- וסוד הלבנינות העליונה הוא שהכל לבן, הכל שווה, שאין נפקא מינה בין שום אחד. זהו עומק הדבר של לבנה, ש"מלבין עוונותיהם של ישראל", ואז מצד כך כולם נקיים, כולם משתווים זה לזה. כמו יוה"כ, "יומו של הקב"ה", כיון שיש גילוי של "מלבין עוונותיהם של ישראל", ועל כן ביום הזה כולם משתווים זה לזה. א"כ החלב מגלה בעומק הלבנינות העליונה, שכולם שווים.

יניקת חלב של תינוק -

גילוי השפע ממקום שאין צו חטא

זה דבר עמוק מאד. בכל שפע שיש בבריאה, כל אחד מקבל שפעו, אבל יש סדר של שפע שכולם מקבלים כסדר (ובודאי שיש יוצאים מן הכלל, אבל יש שפע כסדר בבריאה). זה שפע של יניקה.

תמיד נאמר קללת אדם הראשון "בזעת אפיך תאכל לחם". יש גילוי אחד שבו לא נאמר הקללה של "בזעת אפיך תאכל לחם", אצל תינוק שיונק מאמו. יש קללה של בזעת אפיך תאכל לחם על

ואדום", צח, לבנינות, אינו מתקלל כלל ע"י האדמימות. זה מקום הצירוף של הבשר והחלב. השלימות של מתן תורה מגלה שכל הרע נתקן, יש אתהפכא של הרע לטוב. שם הדברים מקבלים את האיחוד גמור.

תיקון האדמימות ע"י הלבוניות

הגמ' אומרת "יין יפה לחלב". על היין דקלקול נאמר "אל תראי יין כי יתהלל", אבל כשמתגלה היין הפנימי, אז היין יפה לחלב. על אדם הראשון קודם החטא נאמר "מלאכים צוללין לו בשר ומסננין לו יין", שם היה "אדמימות" [המראה האדום של היין] של קדושה, אבל כשנופל לחטא אז היה נופל מהאדמימות של היין ל"אדם" שהוא בשר ודם. כשנתקן, אז האדם חוזר ל"לבנונית" העליונה, ומשם מצרף האדום לאדמה.

עומק גילוי דמתן תורה, שמצטרף האדמימות עם הלבנינות העליונה. שם בעצם נתקן כל הבריאה כולה.

שיזכה אותנו הבורא ית' שמו, שנזכה בעזר ה', לתיקון השלם בבריאה, שהחטאים שהם בבחינת "צמר אדום" יהפכו לשלג, יהפכו ללבנינות, והבריאה כולה יתגלה בה הטהרה השלימה, הקדושה השלימה, שיעשה כלי לגילוי הבורא ית' שמו.

[שבועות_018_ ענין חלב בשבועות תשע"ב]

היה הלבנינות העליונה, שאין שם חטא, "מלבין עוונותיהם של ישראל". זה עומק השפע לכל העולם כולו.

הניקה שרה בנים לאברהם, ואומרים חז"ל לא רק בנה אלא בנים. העומק בזה, מה שהיתה מניקה לכולם זה היה גילוי של ההנהגה של קודם הטא. קודם החטא לא היה זקנה. כל זקנה היא התקרבות למות, שהיא תולדת החטא. אז קודם החטא, אין זקנה. אברהם ושרה תיקנו את חטא אדם הראשון וחווה, כמו שידוע מאד מחז"ל, שגילו מקום בחיים שאין בו מות, יניקה של קודם החטא, שאין בו חטא. זה שורש ליניקה למתן תורה, יניקה של חלב שאין בו חטא.

תיקון הנשר והדם על ידי החלב

לפי"ז, יש נקודה נפלא. "עפר אתה ואל עפר תשוב". הבשר ודם חוזרים אל הקבר. החלב מגיע ממקום הבינה, הלב, מקום של קודם החטא. כל תינוק יונק מהלב, לא רק מהבשר. אין לך תיקון גדול מזה.

כשאוכלים בשבועות מאכלי חלב, יש דין לאכול סעודה אחת של מאכלי חלב, וסעודה שניה של מאכלי בשר. אוכלים מאכלי חלב מדין יו"ט דשבועות, ואוכלים מאכלי בשר מצד שמחת יו"ט. עומק הדבר. כל יניקה, כל חלב, מגיע ע"י הבשר. אז הלבנונית יורד אל הדם, וא"כ היניקה בא לא רק מבשר ודם, אלא מהחלב שמגיע ממקום הלב, מקום הלבנונית העליונה, והלבנונית הזה יורד להתינוק על ידי הבשר והדם, שאז הבשר מתגלה כמקום של חיים, לא מקום של מות,

אלא ממקום בינה. שלימות הגילוי שמתגלה במתן תורה היא שאורו של ית' שמו, "דודי צח

ספרי הרב המחבר שנדפסו עד כה

■ מועדי השנה – ב' כרכים	■ בלבבי משכן אבנה – סט ה' כרכים
■ ספר עולם ברור	■ בלבבי משכן אבנה – א-ב
■ פרקי יסוד	■ דע את ביתך
■ שאל לבי (שׁו"ת תשע"ח-ט)	■ דע את גאולתך
■ תיקון כח הריכוז	■ דע את דמיונך
■ תיקון כח התאוה	■ דע את הרגשותיך
■ Bilvavi on the Holy Days	■ דע את הויתך
■ Bilvavi Parsha Bereishis-Shemos	■ דע את ילדיך
■ Bilvavi Parsha Vayikra-Devarim	■ דע את מידותיך – יסוד העפר
■ Bilvavi on the Path	■ דע את מחשבותיך
■ Building a Sanctuary in the Heart
Part One & Part Two	■ דע את מנוחתך
■ Gateways To Hashem For Today's
Jewish Woman	■ דע את נפשך
■ Getting to Know Your Feelings	■ דע את נשמתך
■ Getting to Know Your Home	■ דע את עצמך
■ Getting to Love Your People	■ התבודדות
■ Getting to Know Your Redemption	■ הכרה עצמית והעצמת הנפש
■ Getting to Know Your Self	■ ספר בעל שם טוב עם פירוש
■ Getting to Know Your Soul	■ בלבבי משכן אבנה
	■ ספר להב אש
	■ נפש החיים – שער ד'
	■ ספר מסילת ישרים – 3 כרכים

אזל

■ תורת הרמז – פרשיות חומש	■ ספר קל"ח פתחי חכמה פתחים א-ד
■ ספר דרך ה' עם פירוש	■ ספר קל"ח פתחי חכמה פתחים ה-יז
■ שבת קודש – הכנה לשבת קודש	■ פתחי שערים נתיב הצמצום
■ בלבבי משכן אבנה – ח"א אידיש	■ פתחי שערים נתיב עיגולים ויושר
■ Un Santuario en mi Corazon	■ פתחי שערים נתיב אורות אח"פ דא"ק
■ J'edifierai un Sanctuaire dans mon
Coeur	■ ספר הקדמות רחובות הנהר חלק א
■ В сердце моем Святилище
воздвигну	■ ספר עץ חיים שערים א-ג
	■ על התורה – פרשיות תשס"ו